

Arrest

nr. 265 583 van 15 december 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 augustus 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. FIVEZ, die loco advocaat T. BARTOS verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 mei 2018 diende verzoeker, van Albanese nationaliteit, een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 13 september 2018 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) dit verzoek kennelijk ongegrond omdat Albanië als veilig land van herkomst wordt beschouwd en verzoeker dit vermoeden niet kon weerleggen. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat bij arrest nr. 223 780 van 9 juli 2019 verworpen werd.

Op 20 september 2019 heeft de gemachtigde verzoeker bevolen het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Op 16 augustus 2021 maakte verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag, nadat hij op heterdaad betrap werd op het gebruik van verdovende middelen en verboden wapendracht.

Op 17 augustus 2021 kreeg verzoeker van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel Hoofdstad/Elsene op 16.08.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

*Aan de Heer, die verklaart te heten;
naam; B.
voornaam; M.
geboortedatum; [...]1987
geboorteplaats; S.
nationaliteit Albanië*

In voorkomend geval, alias;

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen®, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN;

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
- 5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is. overeenkomstig artikel 3,5°;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrap voor gebruik verdovende middelen en verboden wapendracht (PV BR60LL82029/2021 + BR36LL82012/2021 van de politiezone van Brussel Hoofdstad/Elsene.)

Gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd door Italië (ITRGPQ50EKLXTLS0000) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3,1°; er bestaat een risico op onderduiken.
- Artikel 74/14 §3. 3°; de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem per post betekend werd op 26.09.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik verdovende middelen en verboden wapendracht (PV BR60LL82029/2021 + BR36LL82012/2021 van de politiezone van Brussel Hoofdstad/Elsene.)

Gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 25.05.2018 werd bij beslissing van 13.09.2019 als of als ongegrond beschouwd.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 26.09.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik verdovende middelen en verboden wapendracht (PV BR60LL82029/2021 + BR36LL82012/2021 van de politiezone van Brussel Hoofdstad/Elsene.)

Gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 25.05.2018 werd bij beslissing van 26.09.2019 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING: [...]."

Op dezelfde dag legde de gemachtigde aan verzoeker een inreisverbod voor 3 jaar op (bijlage 13sexies).

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel Hoofdstad/Elsene op 16.08.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : B.

voornaam : M.

geboortedatum : [...]1987

geboorteplaats : S.

nationaliteit : Albanië

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 17.08.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik verdovende middelen en verboden wapendracht. (PV BR60LL82029/2021 + BR36LL82012/2021 van de politiezone van Brussel Hoofdstad/Elsene.)

Gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Op 18 augustus 2021 diende verzoeker vanuit het gesloten centrum, een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 augustus 2021 werd verzoekers dossier aan het CGVS overgemaakt.

Op 30 augustus 2021 verklaarde het CGVS voormeld volgend verzoek niet-ontvankelijk.

Op 18 september 2021 werd verzoeker gerepatrieerd naar Albanië.

2. Over de ontvankelijkheid

Ter zitting werpt verweerder een exceptie van gebrek aan belang bij het beroep op gericht tegen de eerste bestreden beslissing, aangezien verzoeker op 18 september 2021 werd gerepatrieerd. Hij wijst erop dat bijgevolg de eerste bestreden beslissing werd uitgevoerd. De Raad moet evenwel vaststellen dat de tweede bestreden beslissing uitdrukkelijk steunt op de eerste bestreden beslissing. Er staat immers: *“de beslissing tot verwijdering van 17.08.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod”*.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarnaar in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt dat: *“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod (...)”*.

Het is vaste rechtspraak dat de beslissing houdende de afgifte van het inreisverbod te scheiden is van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Omgekeerd is echter geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Bijgevolg indien de eerste bestreden beslissing zou vernietigd worden omwille van een onregelmatigheid, komt automatisch ook de tweede bestreden beslissing te vervallen aangezien die beslissing het accessorium is van de eerste bestreden beslissing. Bijgevolg heeft verzoeker nog belang bij diens beroep tegen de eerste bestreden beslissing en moet verzoeker nog de mogelijkheid hebben de eventuele onregelmatigheid van de eerste bestreden beslissing aan te tonen.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep tegen de eerste bestreden beslissing wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij licht het middel toe als volgt:

“L'Office des Etrangers motive sa décision de la manière suivante :

L'Office des Etrangers justifie cette décision du 17 août 2021 au motif que :

- le requérant n'est pas en possession d'un passeport, visa ou titre de séjour valable au moment de son arrestation ;*
- il est susceptible de compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale (un procès-verbal a été établi en date du 16 août 2021 pour possession de drogues et d'armes) ;*
- il existe un risque de fuite et l'intéressé ne va vraisemblablement pas se conformer à la mesure d'éloignement ;*
- le requérant n'a pas régularisé son séjour de la manière légalement prévue ; il s'est vu notifier un ordre de quitter le territoire par le passé.*

ii. Position, du requérant

Le requérant reproche à l'Office des Etrangers de ne pas avoir examiné in concreto - ni, d'ailleurs, in abstracto - le risque de traitements inhumains et dégradants qu'il pourrait subir en violation de l'article 3 de la CEDH en cas de retour forcé dans son pays d'origine (la Guinée).

Plus particulièrement, le requérant s'étonne du fait que l'Office des Etrangers ne prend pas la peine de vérifier si la demande de protection internationale du requérant ait été déclarée irrecevable ou non fondée.

En effet, si la demande a été déclarée non fondée, cela signifie que le CGRA a procédé à l'examen de la demande de protection du requérant. Ses arguments ont été analysés mais ont été rejetés.

Par contre, une demande de protection internationale qui a été déclarée irrecevable n'implique pas nécessairement qu'elle ait été examinée sur le fond (par exemple, en cas d'absence du requérant le jour de son audition). En d'autres termes, si la demande de protection du requérant a été déclarée irrecevable, il peut exister un risque de violation de l'article 3 de la CEDH.

En outre, la Cour EDH a déjà considéré que l'expulsion par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un Etat contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays .

Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'étranger encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH.

A cet égard, celle-ci a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de l'intéressé dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci (nous soulignons) et des circonstances propres au cas de l'intéressé.

Dans le cas présent, l'existence d'une demande de protection internationale dont il existe un doute sur son sort ne permet pas d'exclure tout risque de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi vers l'Albanie."

In het middel tegen de eerste bestreden beslissing stelt verzoeker dat de gemachtigde niet in concreto heeft onderzocht of er een risico bestaat op onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM in geval van gedwongen terugkeer naar zijn herkomstland. De gemachtigde heeft zelfs niet geverifieerd of het internationaal beschermingsverzoek door het CGVS onontvankelijk dan wel ongegrond werd verklaard. Immers indien het een ongegrondheidsbeslissing was, dan heeft het CGVS een onderzoek gedaan naar de nood aan bescherming van verzoeker. Echter het feit dat een internationaal beschermingsverzoek onontvankelijk wordt verklaard, houdt niet noodzakelijk in dat de grond werd onderzocht, bv. indien verzoeker afwezig was op de dag van zijn gehoor. Dus, zelfs indien het beschermingsverzoek van verzoeker onontvankelijk werd verklaard, kan er nog steeds een risico zijn op schending van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg moet onderzocht worden wat de voorzienbare gevolgen zijn van een verwijdering naar het land van bestemming, rekening houdend met de algemene situatie in het land en met de situatie eigen aan verzoeker. Thans is er een internationaal beschermingsverzoek waarover twijfel bestaat over de uitkomst, zodat niet kan uitgesloten worden dat er een risico is op schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Albanië.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat "het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 25.05.2018 [...] bij beslissing van 13.09.2019 (sic) als (sic) of als ongegrond [werd] beschouwd." Bij de terugleiding staat eveneens: "het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 25.05.2018 werd bij beslissing van 26.09.2019 (sic) als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd".

Ook al kan de Raad volgen dat er enige slordigheid blijkt uit de motivering, zowel qua data als wat betreft de vraag welke uitkomst het onderzoek van het internationaal beschermingsverzoek heeft gehad, kan de Raad toch niet aannemen dat er bijgevolg een reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM. Immers, verzoeker werd zelf in kennis gebracht van de beslissing van het CGVS van 13 september 2018 waarin zijn verzoek om internationale bescherming van 25 mei 2018 kennelijk ongegrond werd verklaard. In die beslissing werd gewezen op het feit dat Albanië in principe als een veilig land van herkomst wordt beschouwd en dat verzoeker niet heeft kunnen aantonen dat wat hem betreft toch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade

bestaat. In de beslissing wordt dus ten gronde het vervolgingsrelaas van verzoeker onderzocht. Het feit dat de gemachtigde in de bestreden beslissing zelf niet blijkt te hebben nagegaan of het beschermingsverzoek van verzoeker onontvankelijk dan wel ongegrond is beoordeeld door het CGVS, neemt niet weg dat verzoeker zelf weet dat een gegrondheidsonderzoek is gebeurd, rekening houdend met zijn concrete asielrelaas. Hij lijdt bijgevolg geen enkel nadeel dat de gemachtigde zelf hierover een slordigheid in de motivering heeft begaan zodat hij geen belang heeft bij het middel gestoeld op de formele motiveringsplicht.

Verzoeker is ook tegen de beslissing van het CGVS in beroep gegaan, maar de Raad heeft dat beroep bij arrest nr. 223 780 van 9 juli 2019 verworpen. De Raad kan verder in theorie aannemen dat op enkele jaren tijd er zich ontwikkelingen kunnen voordien in de algemene situatie in een land of in verzoekers concrete situatie, die toch zouden kunnen aanleiding geven tot een nood aan internationale bescherming. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker nog vlak voor het nemen van de bestreden beslissingen, op 16 augustus 2021, werd gehoord en dat hij op de vraag waarom hij in België is, antwoordde om te werken in de bouw. Op de vraag waarom verzoeker niet terugkeerde naar zijn herkomstland of niet kan terugkeren, antwoordde verzoeker enkel familie in Italië te hebben. Hij antwoordde eveneens nooit een verzoek om internationale bescherming in een EU-lidstaat te hebben ingediend en ook nooit in België om internationale bescherming verzocht te hebben. Verder verklaarde verzoeker nog dat hij niet lijdt aan een ziekte die een terugkeer naar zijn land van herkomst zou verhinderen en dat hij geen duurzame relatie noch minderjarige kinderen in België heeft. De Raad leidt daaruit af dat indien verzoeker werkelijk nog een vrees had voor vervolging, hij de mogelijkheid had daarop te wijzen in dit gehoor voor het nemen van de beslissingen. Verder blijkt ten overvloede nog dat verzoeker daags na de bestreden beslissing, op 18 augustus 2021 toch nog een volgend verzoek om internationale bescherming indiende, maar dat dit volgend verzoek op 30 augustus 2021 niet-ontvankelijk is verklaard. Het CGVS was van oordeel dat verzoeker geen nieuwe elementen had aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. In het verzoekschrift haalt verzoeker ook op geen enkele wijze concreet aan waarom hij in Albanië het risico loopt op vervolging of op een mensonwaardige of vernederende behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet. Het middel gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet is onontvankelijk.

Het eerste middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

Tegen het inreisverbod voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, al. 1.1 en 74/11 van de Vreemdelingenwet en van het hoorrecht. Hij voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Hij licht dit middel toe als volgt :

"L'obligation de délivrer un ordre de quitter le territoire à un étranger se trouvant dans l'une des situations prévues à l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980 ne doit pas s'entendre comme s'imposant de manière automatique et en toutes circonstances.

Ainsi, les mesures sont tout à fait disproportionnées et constitutives d'erreur manifeste : alors même que le requérant n'a strictement aucun antécédent en Belgique et qu'il vient pour demander l'asile en fuyant un conflit avec les autorités et le crime organisé, il reçoit un ordre de quitter sans délai, une interdiction d'entrée de trois ans et est placé en rétention administrative, ce qui manifeste une volonté de dissuader le requérant d'introduire toute demande d'asile en Belgique.

De plus, bien que retenu par la police de Bruxelles, le requérant n'a pas été invité à s'exprimer sérieusement et en détail sur sa situation dans sa langue maternelle.

Les décisions ne contiennent ainsi aucun détail à ce sujet et pourraient être opposées à tout étranger en séjour précaire.

Le droit d'être entendu n'a pas été respecté alors que le requérant disposait d'éléments à faire valoir par rapport à sa situation administrative.

La partie requérante fait également grief à la partie défenderesse d'avoir opté pour une sanction sévère, à savoir une interdiction d'entrée d'une durée de trois ans, sans préciser le rapport entre la gravité des faits et la sanction infligée.

A suivre le raisonnement de la partie adverse, le simple fait de venir sans visa sur le territoire et de n'y avoir pas d'adresse justifierait un bannissement de celui-ci durant trois ans, ce qui est constitutif d'erreur manifeste.

D'autre part, l'interdiction d'entrée étant l'accessoire d'un ordre de quitter le territoire illégal, cette interdiction doit également être annulée."

In casu acht verzoeker het inreisverbod disproportioneel en voortvloeiend uit een manifeste appreciatiefout. Hij stelt geen enkel antecedent te hebben in België en dat hij gevlucht is uit Albanië omwille van een conflict met zijn autoriteiten en de georganiseerde misdaad. Verzoeker krijgt een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek, een inreisverbod van drie jaar en hij wordt administratief aangehouden, hetgeen volgens verzoeker de uitdrukking is van een wil om hem te ontraden een internationaal beschermingsverzoek in te dienen. Verzoeker werd weliswaar aangehouden door de Brusselse politie, maar stelt niet de kans gehad te hebben op ernstige wijze en in detail zich uit te drukken in zijn moedertaal. De beslissing bevat geen enkel detail dienaangaande en zou kunnen worden tegengeworpen aan elke vreemdeling in precair verblijf, aldus verzoeker. Bijgevolg werd zijn hoorrecht niet gerespecteerd, terwijl hij elementen had die hij ten aanzien van zijn administratieve situatie had kunnen aanvoeren. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde ook geopteerd voor een strenge sanctie, zijnde een inreisverbod met de duur van drie jaar, zonder het verband aan te tonen tussen de ernst van de feiten en de opgelegde sanctie. Indien men de redenering van de gemachtigde moet volgen, zou het loutere feit van zich zonder visum op het grondgebied te bevinden en geen adres te hebben volstaan voor een inreisverbod van drie jaar, hetgeen een manifeste appreciatiefout uitmaakt. Tot slot stelt verzoeker dat het inreisverbod het accessorium is van het bevel om het grondgebied te verlaten en dat bijgevolg ook het inreisverbod moet vernietigd worden.

Vooreerst herhaalt de Raad dat verzoeker een punt heeft waar hij erop wijst dat het inreisverbod het accessorium is van het bevel om het grondgebied te verlaten en dat een eventuele onregelmatigheid in de eerste bestreden beslissing ook tot het vallen van het inreisverbod had aanleiding gegeven. Echter supra heeft de Raad het middel tegen de eerste beslissing deels ongegrond en deels onontvankelijk verklaard, zodat dit ook geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van het inreisverbod.

Waar verzoeker de schending aanhaalt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, licht verzoeker niet toe op welke wijze het bestreden inreisverbod deze bepaling schendt. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Waar verzoeker een manifeste beoordelingsfout aanvoert, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij daarbij geen manifeste appreciatiefout heeft begaan.

Of er sprake is van een manifeste appreciatiefout, wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetbepaling, artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker ook de schending aanvoert.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt bekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Uit het voorgaande blijkt dat indien de beslissing tot verwijdering geen vrijwillige vertrektermijn bevat of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd, de gemachtigde er in principe toe gehouden is een inreisverbod op te leggen. Indien verzoeker van oordeel is dat hem ten onrechte geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend in de verwijderingsmaatregel, dan kwam het hem toe tegen de eerste bestreden beslissing dienaangaande een middel te ontwikkelen. Dan had hij met succes moeten aantonen dat er in zijn hoofd geen risico op onderduiken bestaat.

Waar verzoeker meent dat uit het gedrag van de gemachtigde zijn manifeste bedoeling blijkt om verzoeker te ontraden een internationaal beschermingsverzoek in te dienen, kan de Raad niet volgen. Verzoeker stelt dat hij naar België komt om een conflict met zijn autoriteiten en de georganiseerde misdaad te ontvluchten, maar hij heeft de kans gehad en ook genomen om in het verleden een internationaal beschermingsverzoek in te dienen. Hoe dan ook kan men vanuit de administratieve aanhouding in een gesloten centrum ook een internationaal beschermingsverzoek indienen, hetgeen verzoeker ook heeft gedaan. Dit volgend verzoek werd evenwel niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS bij gebrek aan afdoende sterke nieuwe elementen.

Waar verzoeker de schending van het hoorrecht aanhaalt, kan de Raad evenmin volgen. In de bestreden beslissingen wordt overigens uitdrukkelijk aangehaald dat verzoeker werd gehoord door de politie van Brussel Hoofdstad/Elsene op 16 augustus 2021 en dat in de beslissingen werd rekening gehouden met zijn verklaringen. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat dit gehoor inderdaad heeft plaats gevonden op die dag en er blijkt inderdaad dat de gemachtigde in het bestreden inreisverbod (en in de eerste bestreden beslissing) met de individuele verklaringen heeft rekening gehouden. De Raad volgt dan ook in het geheel niet dat de bestreden beslissing zou kunnen worden tegengeworpen aan elke vreemdeling in precair verblijf. Zo wordt onder meer concreet rekening gehouden met het feit dat verzoeker verklaarde geen gezinsleven of kinderen te hebben in België, noch concrete medische problemen.

Waar verzoeker meent dat het gehoor niet in detail werd afgenomen en niet in zijn moedertaal, kan de Raad enkel vaststellen dat er inderdaad geen tolk aanwezig was. Echter, verzoeker preciseert in zijn verzoekschrift niet welke details of wat hij graag nog verder had willen verklaren, mocht hij uitgebreider en met tolk zijn gehoord. Hieruit kan bijgevolg niet aangenomen worden dat een uitgebreider gehoor met tolk mogelijks had kunnen aanleiding geven tot een andersluidende beslissing.

Vervolgens kan de Raad niet volgen dat de duur van het inreisverbod disproportioneel of kennelijk onredelijk lang zou zijn. Verzoeker gaat er immers verkeerdelijk van uit dat die duur van drie jaar zou steunen op het feit dat hij zich zonder visum op het grondgebied bevindt en geen adres heeft. De Raad leest dit niet in het inreisverbod. Daar wordt voor de duur van drie jaar verwezen naar het feit dat

verzoeker op heterdaad werd betrap op het gebruik van verdovende middelen en verboden wapenbezit waardoor hij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker betwist dit niet. Verder heeft de gemachtigde voor de duur van het inreisverbod rekening gehouden met het feit dat verzoeker heeft verklaard geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen. Hij concludeert dat geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt. De Raad acht deze motieven niet kennelijk onredelijk en wel draagkrachtig voor de duur van drie jaar en kan alleen vaststellen dat verzoeker zelf er schromelijk aan voorbij gaat dat het feit dat hij op heterdaad werd betrap op het gebruik van verdovende middelen en verboden wapendracht, heeft bijgedragen aan de duur van drie jaar.

Een schending van het hoorrecht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Evenmin heeft de gemachtigde een manifeste beoordelingsfout begaan.

Het tweede middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend eenentwintig door:

Mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES